

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Martiny Vernerové a JUDr. Jiřího Derfla ve věci

žalobce: **T. B.**, narozen X,
bytem X,
zastoupen Mgr. Ludvíkem Matouškem, advokátem,
sídlem Kovářská 549/12, 190 00 Praha 9,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2021, č. j. KUUK/004261/2021/EM,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 27. 1. 2021, č. j. KUUK/004261/2021/EM, a rozhodnutí Magistrátu města Mostu ze dne 27. 11. 2020, zn. MmM/113384/2020/OSČ/PA, sp. zn. 34/2020/OSČ/Pa/067982-14, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16 600 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2021, č. j. KUUK/004261/2021/EM, kterým bylo zamítnuto jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Mostu (dále jen „magistrát“) ze dne 27. 11. 2020, zn. MmM/113384/2020/OSČ/PA, sp. zn. 34/2020/OSČ/Pa/067982-14. Tímto rozhodnutím magistrát podle § 72 odst. 2 zákona č. 301/2000 Sb., o matrikách, jménu a příjmení a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o matrikách“) nepovolil změnu žalobcova příjmení z „B.“ na „B. N.“.

Žaloba

2. V žalobě žalobce předeslal, že se dne 16. 7. 2020 obrátil na magistrát s žádostí o změnu příjmení, kterou odůvodnil zamýšleným vstupem do registrovaného partnerství, přičemž oba partneři by chtěli společně užívat obě příjmení. Uvedl, že právo na zachování lidské důstojnosti, cti, dobré pověsti a jména patří mezi základní lidská práva chráněná v čl. 10 Listiny základních práv a svobod a že právo na příjmení není právem pasivním, ale součástí identity, ke které se může člověk hlásit, a může je i adorat, přetvářet či dotvářet. Namítal, že každý má právo na ochranu svého jména i příjmení a do těchto práv může být zasahováno jen v zákonem stanovených mantinelech; k tomu odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2004, sp. zn. I. ÚS 167/04. Zdůraznil, že jedním ze způsobů, kterým může ke změně příjmení dojít, je na základě žádosti podle § 72 zákona o matrikách. Jedním ze zde uvedených důvodů, pro něž je možné žádosti vyhovět, je vážný zájem žadatele, jenž je neurčitým právním pojmem, k čemuž odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, č. j. 2 As 324/2015-16, a ze dne 11. 5. 2011, č. j. 1 As 26/2011-55.
3. Podle žalobce musí správní orgány rozhodující o žádosti o změnu příjmení respektovat nejen zákonnou úpravu, ale rovněž vzít v úvahu ústavněprávní rovinu ochrany jména a příjmení a dotčené zákonné normy vykládat v souladu jak s ústavním pořádkem, tak s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Vyjádřil názor, že registrované partnerství, jako státem uznané soužití osob téhož pohlaví, deklaruje vůči společnosti jistou míru pospolitosti a sounáležitosti tak, jak je tomu u manželství, přičemž na existenci společného příjmení manželů existuje veřejný zájem a neexistuje racionální důvod pro to, aby tomu v případě registrovaného partnerství bylo naopak. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 7 As 64/2017-33.
4. Žalobce dále uvedl, že i přes skutečnost, že § 70 zákona o matrikách obsahuje taxativní výčet případů, v nichž může osoba užívat více příjmení, dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 5. 2011, č. j. 1 As 6/2011-55, k závěru, že úprava § 70 zákona o matrikách se ve vztahu k § 72 odst. 2 zákona o matrikách neužije. To však správní orgány ve svých rozhodnutích nereflektovaly, ačkoli na to byly žalobcem několikrát upozorněny. Podotkl, že společné příjmení má pro stejnopohlavní pár význam rodinné sounáležitosti ve vztahu k předkům i k případným potomkům; k tomu opětovně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 26/2011-55.
5. Napadeným rozhodnutím bylo podle žalobce zasaženo do jeho základních lidských práv chráněných českým, mezinárodním i ústavním právem, zejména do práva na příjmení a identitu, jež jsou součástí osobnostních práv, a zároveň je napadené rozhodnutí v rozporu s ustálenou judikaturou. Napadené rozhodnutí žalobce současně označil za protizákonné z důvodu porušení zásady legitimního očekávání upravené v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť se žalovaný řádně nevypořádal s tím, že Městský úřad Litvínov rozhodnutím ze dne 18. 11. 2020, č. j. MELT/78280/2020, vyhověl žádosti žalobcova partnera a změnu jeho příjmení z „N.“ na „B. N.“ povolil, když se jedná o skutkově i právně totožné případy. Na podporu svého výkladu zásady legitimního očekávání odkázal žalobce na nálezy Ústavního soudu ze dne Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. 5. 2005, sp. zn. II. ÚS 487/03, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2004, č. j. 2 Afs 47/2004-83.

6. Žalobce konstatoval, že jeho právo na realizaci individuální autonomní osobnosti, vyjádření sounáležitosti a spojitosti s jeho životním partnerem, jakož i legitimní očekávání rozhodování veřejné správy předčí veřejný zájem na stálosti příjmení osob a jejich individuálním určení. Vyjádřil přesvědčení, že připojení partnerova příjmení k jeho dosud užívanému příjmení nezpůsobuje zaměnitelnost jeho osoby. Shrnul, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť správní orgány na základě nesprávného posouzení právního a skutkového stavu dospěly k nesprávnému posouzení věci a žalovaný se nedostatečně a neúplně vypořádal s tvrzenými skutečnostmi a důvody žádosti, jeho rozhodnutí v celkovém souhrnu vyjadřuje libovůli a pokusy o tendenční výklad zákonných norem a je v rozporu s ustálenou soudní praxí.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření připomněl, že s námitkou týkající se výkladu vztahu § 70 odst. 1 a § 72 odst. 2 zákona o matrikách vyjádřeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2011, č. j. 1 As 26/2011-55, se vypořádal již v napadeném rozhodnutí s tím, že tento rozsudek není na situaci žalobce přílehlavý. Zdůraznil, že v případě řešeném Nejvyšším správním soudem se jednalo o změnu příjmení z dosavadního jediného příjmení na dvě příjmení spočívající v návratu k původnímu příjmení rodiny, které se již sestávalo ze dvou příjmení. Žalovaný shrnul právní úpravu týkající se změny příjmení a podotkl, že forma užívání dvou příjmení, kdy by kombinaci obou příjmení užívali oba partneři, jde nad rámec možností volby příjmení, kterou mají manželé. K žalobcem namítané ochraně práva na jméno a příjmení podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod uvedl, že toto právo nezaručuje právo na změnu příjmení.
8. K námitce porušení zásady legitimního očekávání žalovaný uvedl, že předmětné rozhodnutí Městského úřadu Litvínov nebylo podle § 68 odst. 4 správního řádu odůvodněno, a proto nemohl v rámci odvolacího řízení seznat, z jakých důvodů předmětnou změnu příjmení Městský úřad Litvínov povolil. Dodal, že rozhodnutí Městského úřadu Litvínov žalovaný ve zkráceném přezkumném řízení zrušil, proti čemuž podal žalobcův partner odvolání. Žalovaný konstatoval, že právní a skutkový stav posoudil správně a dostatečně, vypořádal se s žalobcem tvrzenými skutečnostmi a uplatněnými námitkami, a jeho rozhodnutím nebylo zasaženo do základních lidských práv žalobce. Navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

9. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které uvedl, že žalobcův partner je oprávněn užívat příjmení ve zdvojené formě „B. N.“, neboť Ministerstvo vnitra vyhovělo jeho odvolání, rozhodnutí žalovaného ve zkráceném přezkumném řízení zrušilo, a rozhodnutí Městského úřadu Litvínov tak zůstalo platné.

Duplika žalovaného

10. V duplice žalovaný shrnul průběh řízení o změně příjmení žalobcova partnera a uvedl, že se s rozhodnutím Ministerstva vnitra neztotožňuje, neboť ze dvou kumulativních podmínek stanovených v § 94 odst. 2 správního řádu se Ministerstvo vnitra zabývalo pouze otázkou dobré víry. Podle žalovaného je nutno rozhodnutí Ministerstva vnitra v případě žalobcova partnera akceptovat, ale nelze je považovat za důkaz v předmětném řízení, neboť jde o samostatné řízení a soud tímto rozhodnutím není vázán. Zopakoval, že ani oba Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

manželé nemohou užívat kombinaci obou příjmení, a podotkl, že v připravované novele zákona o matrikách není obsažena změna týkající se užívání zdvojeného příjmení.

Další podání žalobce

11. V podání ze dne 10. 9. 2021 žalobce uvedl, že Ministerstvo vnitra ve svém rozhodnutí konstatovalo, že otázka příjmení může být vnímána jako otázka osobnostního stavu a spolu s tím nabytí žadatel svých práv v dobré víře, tudíž přezkumné řízení není přípustné. Uvedená rozhodnutí Městského úřadu Litvínov i Ministerstva vnitra jsou podle žalobce podstatná ve vedeném soudním řízení, neboť v rámci správních řízení platí zásada legitimního očekávání. Žalobce byl přesvědčen o totožnosti předmětu a okolností jeho správního řízení se správním řízením jeho partnera, a proto v souladu s uvedenou zásadou očekával stejné rozhodnutí správního orgánu.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli v příslušné výzvě soudu výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 16. 7. 2020 podal žalobce žádost o povolení změny příjmení z „B.“ na „B. N.“, kterou odůvodnil tím, že s partnerem O. N. budou dne 17. 7. 2020 vstupovat do registrovaného partnerství. Dne 14. 8. 2020 vydal magistrát rozhodnutí, kterým žalobcovu žádost o změnu příjmení zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, na základě kterého žalovaný dne 7. 10. 2020 rozhodnutí magistrátu ze dne 14. 8. 2020 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání, a to z důvodu porušení ustanovení o řízení před správním orgánem a nedostatečného odůvodnění předmětného rozhodnutí. Magistrát poté rozhodnutím ze dne 27. 11. 2020 podle § 72 odst. 2 zákona o matrikách nepovolil změnu žalobcova příjmení z „B.“ na „B. N.“. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
16. Soud dále zjistil, že o změnu příjmení požádal také žalobcův partner O. N., a to u Městského úřadu Litvínov, který rozhodnutím ze dne 18. 11. 2020, č. j. MELT/78280/2020, této žádosti vyhověl a povolil, aby O. N. od právní moci tohoto rozhodnutí užíval příjmení „B. N.“. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 25. 11. 2020 a je dosud platné.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. Podle § 70 odst. 1 zákona o matrikách platí, že „[o]bčan může užívat více příjmení pouze za těchto podmínek:
- a) *nabyli-li je podle dříve platných předpisů a je oprávněn je užívat podle tohoto zákona, anebo*
 - b) *prohlásil-li souhlasně při uzavírání manželství, že příjmení druhého snoubence užívajícího více příjmení bude jejich příjmením společným, anebo*
 - c) *prohlásil-li při uzavírání manželství, že spolu se společným příjmením bude užívat a na druhém místě uvádět příjmení předchozí, nebo*
 - d) *jde-li o příjmení dítěte po jeho rodičích, kteří jsou oprávněni užívat více příjmení, nebo*
 - e) *nabyli-li je v souvislosti s osvojením.“*
18. Z § 72 odst. 1 zákona o matrikách plyne, že „[j]méno, popřípadě jména, nebo příjmení, popřípadě více příjmení, která je fyzická osoba povinna užívat, lze změnit fyzické osobě pouze na základě její žádosti, případně žádosti jejích zákonných zástupců.“ Podle odstavce 2 téhož ustanovení platí, že „[z]měna příjmení se povolí zejména tehdy, jde-li o příjmení hanlivé, nebo směšné, nebo je-li pro to vážný důvod.“
19. Stěžejní otázkou předmětného řízení je posouzení, zda měl magistrát vyhovět žalobcově žádosti o povolení změny příjmení na více příjmení. Otázkou užívání více příjmení, změnou příjmení na základě žádosti, jakož i vztahem § 70 odst. 1 k § 72 odst. 2 zákona o matrikách se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11. 5. 2011, č. j. 1 As 26/2011-55, publ. pod č. 2352/2011 Sb. NSS, ve kterém dospěl k závěru, že „... na posuzování žádosti o změnu příjmení dle § 72 odst. 2 zákona o matrikách nelze aplikovat § 70 odst. 1 téhož zákona. To nicméně neznamená, že by matriční úřad neměl zohlednit zásadu omezené přípustnosti užívání více příjmení, jejímž vyjádřením je posledně uvedené ustanovení. Při posuzování žádosti o změnu jediného příjmení na více příjmení se tato zásada projeví v přísném zkoumání, zda požadovaná změna je odůvodněna tak výjimečnými skutečnostmi, pro něž nepostačí změna jediného příjmení na jiné jediné příjmení ...“ Nejvyšší správní soud rovněž konstatoval, že „[p]okud by žádosti o změnu dosavadního jediného příjmení na více příjmení, která je odůvodněna blízkým osobním či citovým vztahem k osobě užívající více příjmení, nebylo vyhověno pouze kvůli tomu, že nejsou splněny podmínky § 70 odst. 1 zákona o matrikách, byl by žadatel bezdůvodně znevýhodněn oproti žadateli, který by ze stejného důvodu žádal o změnu z dosavadního jediného příjmení na jiné jediné příjmení. Právní řád je založen na relativním konceptu rovnosti, dle něhož je přípustný odlišný postup vůči různým skupinám jednotlivců, jestliže se tak děje dle kritérií racionálních a objektivních [viz např. nálezy sp. zn. Pl. ÚS 5/2000 ze dne 20. 2. 2001 (N 31/21 SbNU 273; 127/2001 Sb.), nebo rozsudek NSS ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 Ans 2/2008-52]. Kritériem pro úspěšnost žádosti by v daném případě bylo, zda se navrhané příjmení po změně má skládat pouze z jednoho příjmení, nebo více příjmení. Toto kritérium je sice objektivní, nicméně nikoliv racionální. Veřejný zájem na stálosti příjmení a snadné identifikaci osob je totiž prolomen v obou případech, a to se stejnými důsledky. Nelze tedy dospět k závěru, že by rozdílné zacházení s těmito případy bylo opodstatněno veřejným zájmem. Tím méně v případě, kdy identifikace osob je zajišťována především pomocí v zásadě neměnných rodných čísel.“ S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že vážný důvod pro změnu příjmení je žadatel povinen tvrdit a prokázat, což žalobce splnil. Soud zároveň nesouhlasí s názorem žalovaného o nepřiléhavosti citovaného rozsudku na projednávanou věc, neboť ačkoli byl skutkový stav řešený Nejvyšším správním soudem odlišný od žalobcova případu, závěry citovaného rozsudku jsou obecné a aplikovatelné i v projednávané věci. Žalobní námitka, že správní orgány přes opakované upozornění nerefletovaly rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2011, č. j. 1 As 26/2011-55, je tedy důvodná.

20. Z citovaného rozsudku vyplývá, že na posuzování žádosti o změnu příjmení podle § 72 odst. 2 zákona o matrikách nelze aplikovat § 70 odst. 1 téhož zákona, jenž upravuje užívání více příjmení, a to za podmínek, že tato žádost je odůvodněna blízkým osobním či citovým vztahem k osobě v současnosti či minulosti užívající více příjmení, o jejichž užívání žadatel žádá.
21. V projednávaném případě žádal žalobce o změnu příjmení z důvodu uzavření registrovaného partnerství. V případě registrovaného partnerství může dojít ke změně příjmení pouze na základě žádosti o změnu příjmení podle § 72 odst. 2 zákona o matrikách. V žádosti o změnu příjmení žádal žalobce o změnu příjmení na příjmení „B. N.“, o což požádal rovněž jeho partner. Žádosti žalobcova partnera o změnu příjmení Městský úřad Litvínov vyhověl rozhodnutím ze dne 18. 11. 2020, které nabylo právní moci dne 25. 11. 2020 (a dosud platí), tudíž od 25. 11. 2020 žalobcův partner užívá příjmení „B. N.“. Žalobcovu žádost magistrát zamítl až dne 27. 11. 2020, tedy v době, kdy žalobcův partner již příjmení „B. N.“ užíval. Soud má tedy za to, že žalobce naplnil obě podmínky pro změnu příjmení na více příjmení vyjádřené ve výše uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu, neboť není pochyb o tom, že blízký osobní vztah mezi žalobcem a jeho partnerem existuje na základě uzavřeného registrovaného partnerství a zároveň v době rozhodování magistrátu užíval žalobcův partner příjmení „B. N.“, o jehož užívání žalobce žádal. V návaznosti na citovaný rozsudek a pravomocné rozhodnutí Městského úřadu Litvínov o změně příjmení žalobcova partnera tedy žalobce legitimně očekával, že také jeho žádosti bude vyhověno. Soud proto shledal důvodnou i žalobní námitku upozorňující na žalobcovo legitimní očekávání.
22. K námitce týkající se porušení čl. 10 Listiny základních práv a svobod soud uvádí, že příjmení osoby je ústavně chráněno čl. 10 Listiny základních práv a svobod a jako součást práva na rodinný život a soukromí i čl. 8 Úmluvy. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 9 As 220/2019-28, *„[r]ozhodující pro posouzení případného zásahu do ústavně chráněného práva jsou proto vždy konkrétní důvody, které k nevyhovění žádosti vedly. Ostatně, jak již bylo vysloveno v rozsudku č. j. 1 As 26/2011-55 nevyhovění žádosti o změnu příjmení ze strany matričního úřadu nemusí ... nicméně představovat zásah do tohoto práva, na rozdíl od případů, kdy by orgány veřejné moci změnu příjmení nařizovaly. V souladu s konstantní judikaturou Evropského soudu pro lidská práva je třeba poskytnout jednotlivcům na základě čl. 8 Úmluvy ochranu před svévolnými zásahy veřejné moci do osobní sféry chráněné tímto článkem. V těchto případech je třeba dbát o to, aby byla nalezena spravedlivá rovnováha mezi zájmy individuálními a zájmy veřejnými.“* Žalovaný i magistrát se touto otázkou ve svých rozhodnutích zabývali, avšak dospěli k nesprávným závěrům. Pokud by magistrát a následně i žalovaný poměřovali individuální zájmy žalobce s veřejným zájmem na stabilitě příjmení a snadné identifikaci osob, museli by dospět k závěru, že vyhovění žádosti žalobce nic nebrání. Je zřejmé, že vyhověním žádosti žalobce nemůže dojít k narušení zájmů veřejných. Tato námitka je tudíž důvodná.
23. Jen na okraj soud směrem k magistrátu poznamenává, že pojem jméno uvedený v čl. 10 Listiny základních práv a svobod zahrnuje křestní jméno i příjmení, nikoli pouze jméno křestní.
24. Vycházeje ze shora uvedené argumentace soud uzavírá, že žalovaný nesprávně aplikoval § 70 odst. 1 zákona o matrikách, nezohlednil pravomocné rozhodnutí o změně příjmení žalobcova partnera a rovněž neposoudil, zda žádané změně příjmení brání nějaký veřejný zájem, což činí napadené rozhodnutí nezákonným. Soud proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí pro jeho nezákonnost zrušil. Vzhledem k tomu, že stejnou nezákonností bylo stiženo i rozhodnutí magistrátu, soud zároveň v souladu s § 78 odst. 3 s. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ř. s. zrušil také toto rozhodnutí. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

25. Za dané procesní situace vyhodnotil soud jako nadbytečné zabývat se ostatními žalobními námitkami, neboť jejich věcné posouzení by na výše popsané nezákonnosti napadeného rozhodnutí nemohlo nic změnit.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 16 600 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 12 400 Kč za čtyři úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby, repliky a vyjádření ze dne 10. 9. 2021 – 3 x § 11 odst. 1 písm. d) AT] a z částky 1 200 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [čtyři režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT].

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. května 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.